

Arrest

nr. 274 189 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DELWAIDE
Rue des Augustins 16
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DELWAIDE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1975.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 juli 2019. Op 11 juli 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 november 2020 en op 21 december 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 21 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van Colombia. U bent op (...) 1975 geboren in Sogamoso (departement Boyacá) en bent hier opgegroeid. Na uw middelbare studies begon u uw legerdienst. Na uw legerdienst bent u op 20 december 1997 gehuwd met J.M.Z., met wie u nu in een echtscheidingsprocedure zit. Jullie hebben samen twee dochters. U heeft ook nog één stiefdochter, die u als uw eigen dochter beschouwt. Jullie woonden samen in Medellín. Van 2005 tot 2006 volgde u een technische opleiding als mecanicien. Hierna zou u voor verschillende bedrijven zijn beginnen werken als mecanicien of als bouwvakker.

In 2009 zou u een tijdje zonder werk zijn gevallen. U zou een vriend die u kende van uw voetbalploeg gevraagd hebben of hij voor u werk kon zoeken als mecanicien. Deze man, van wie u wist dat hij betrokken was in drugszaken en die u kende onder de naam 'Cojo', zou u hebben voorgesteld om voor hem te gaan werken en drugs in bewaring te nemen. U zou voortaan steeds twee kilo marihuana en twee kilo cocaïne voor hem in bewaring hebben genomen. Op zijn vraag diende u de drugs ter beschikking te stellen. Op deze manier zou u meer en meer betrokken zijn geraakt bij de drugshandel die in handen was van de zogenaamde BACRIM (Bandas Criminales). Nadat u opnieuw een reguliere job had gevonden, zou u verder zijn blijven werken voor 'Cojo' omdat het werk voor hem u ongeveer 2 500 000 peso's opleverde, wat neerkwam op een dik maandloon. U kon dit geld goed gebruiken voor de uitgaven van extra's voor uw familie zoals reizen, vakanties, kledij en schoenen. In een later stadium zou u naast het opslaan van drugs ook drugspakketten hebben vervoerd en afgeleverd aan andere personen gelinkt aan de bende. U zou ook hier elke keer dat u zo'n transport uitvoerde twee kilo marihuana en twee kilo cocaïne hebben vervoerd. Omstreeks 2018 zou u onder invloed van een vrouw erg gelovig zijn geworden. U zou tot inkeer zijn gekomen en beseft hebben dat wat u de afgelopen jaren had gedaan zeer schadelijk was geweest voor de maatschappij. U nam zich voor volledig te stoppen met uw activiteiten voor de drugsbende. Toen u uw voornemen kenbaar maakte aan 'Cojo' zou deze zeer kwaad geworden zijn en u onder druk gezet hebben. Hij zou u zelfs met de dood bedreigd hebben indien u werkelijk zou stoppen met uw werk voor hem. Uiteindelijk zag u geen andere optie dan te vluchten uit Colombia. Intussen was uw huwelijk op de klippen gelopen. U zou aan uw kinderen en uw ex, die nooit iets geweten hebben over uw drugsactiviteiten, hebben gezegd dat u het land wilde verlaten omwille van de echtscheiding, zogezegd om uw ex vrij te laten in haar leven met haar nieuwe man.

Op 2 juli 2019 reisde u legaal naar België waar u op 4 juli 2019 aankwam. Op 11 juli 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, een certificaat van uw middelbaar diploma, een certificaat van de technische opleiding die u heeft gevolgd, de geboorteaktes van uw drie kinderen, en verder nog kopijen van de identiteitskaart van uw exechtgenote en attesten van de verschillende bedrijven waarvoor u heeft gewerkt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u al dan niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming (naar analogie met RvS, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Dient gewezen te worden op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat een asielzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus indien hij of zij valt onder artikel 1 D, E of F van de Vluchtelingenconventie (het Verdrag van Genève van 28 juli 1951) - hetgeen ook van toepassing is op personen die wetens en willens hebben aangezet tot of anderszins hebben deelgenomen aan de in voormeld artikel 1F genoemde misdrijven of daden. Artikel 1, F, lid b van het Verdrag van Genève van 28

juli 1951 stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard. (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

De uitsluitingsclausule betreft dus niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen (artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet), voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid vereist dat de betrokkene een substantiële bijdrage heeft geleverd aan de uitvoering van het misdrijf, wetende dat hij door zijn handelen - of nalaten te handelen – helpt met de uitvoering of deze faciliteert. Deze bijdrage kan de vorm aannemen van praktische hulp, aanmoediging of morele steun en kan plaatsvinden voor, tijdens of na de uitvoering van het misdrijf. (UNHCR, Background Note on the Application of the Exclusion Clauses, §§ 50-53).

In casu blijkt uit uw uitgebreide, concrete en geloofwaardige verklaringen op het CGVS onomstotelijk dat u in Colombia voor uw komst naar België herhaaldelijk en gedurende lange tijd als mededader, minstens als medeplichtige, een substantiële bijdrage heeft geleverd aan de georganiseerde handel in illegale drugs.

Zo haalde u aan dat u in de periode van 2009 tot 2018/2019 verdovende middelen zoals marihuana en cocaïne in bewaring hebt genomen en vervoerd (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vragen 70-75 en vraag 103 en zie notities persoonlijk onderhoud 21 december 2020, vraag 41). U lichtte toe dat u aanvankelijk de drugs enkel in bewaring nam, maar later zou u ook drugspakketten hebben getransporteerd. U zou altijd pakketten van twee kilo marihuana en twee kilo cocaïne in bewaring genomen hebben en dit met een regelmaat van één keer om de veertien dagen. Later zou u ook deze pakketten vervoerd hebben. U legde uit dat binnen de bende waarvan u deel uitmaakte de taken verdeeld werden: er waren mannen die de drugs produceerden, mannen die de verpakking deden, mannen zoals u die het in bewaring namen en het vervoerden en mannen die het geld inden. U legde ook de modus operandi uit in verband met het vervoer van de drugs, in het bijzonder welke voorzorgsmaatregelen u trof om te voorkomen dat bij een eventuele controle de drugs zouden worden ontdekt (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vragen 74 en 104-113 en zie notities persoonlijk onderhoud 21 december, vraag 43). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 december 2020 bevestigde u deze informatie. U lichtte verder nog in detail toe hoeveel keer u in totaal transporten verzorgde, in welke periode dit precies was en naar welke steden u dit transport precies verzorgde. U sprak in totaal over een 36-tal transporten. U haalde hier bovendien aan dat u pakketten van 2,5 en niet van 2 kilo cocaïne vervoerde, verpakt in 2500 zakjes van 1 gram (zie notities persoonlijk onderhoud 20 december 2020, vragen 50-58). U pleegde deze feiten in het kader van een georganiseerde misdaadbende, de Bacrim (Bandas Criminales) (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vragen 70, 74, 89), een (maffia)bende van 'microhandel', wat betekent dat er slechts kleinere hoeveelheden per keer werden verhandeld om zo minder zichtbaar te zijn voor de autoriteiten (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november, vragen 70, 71, 74 en 76, 100 en 109), en u liet uitdrukkelijk optekenen dat u deel heeft uitgemaakt van een georganiseerde criminele groepering (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vraag 88). U lichtte verder toe dat 'Cojo', de man van wie u de bevelen ontving, een leider was binnen deze bende, dat hij contacten onderhield met FARC-dissidenten en met hogere leiders van de bende die vanuit de gevangenis opereerden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 89-95). U liet zelfs optekenen dat hij één van de machtigste leiders was van Calatrava (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vraag 112). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 december 2020 bevestigde u het georganiseerde karakter van de drugsbende waarvan u deel uitmaakte. U lichtte toe dat u met uitzondering van 'Cojo', de man van wie u bevelen ontving, en de verschillende mannen die de drugs in ontvangst namen, niet met andere leden van de bende contact heeft gehad (zie notities persoonlijk onderhoud 21 december 2020, vragen 41-47). U liet in dit verband tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud het volgende optekenen over het georganiseerde karakter van de drugsbende: 'het is een georganiseerde bende, die zich bezig

houdt met georganiseerde misdaad dus ook met wapens, er zijn er die daar voor instaan, er zijn er die zich bezig houden met drugs, die zich bezig houden met afpersing. Er zijn advocaten die erbij betrokken zijn die de verdediging doen voor degene die in de gevangenis zitten, er zijn boekhouders die hun boeken doen, het is een groep, een organisatie, een bedrijf eigenlijk maar dan een slecht bedrijf" (zie notities persoonlijk onderhoud 21 december 2020, vraag 86).

Er kan niet anders besloten worden dan dat deze feiten een ernstig misdrijf vormen. Zij vooreerst opgemerkt dat uw activiteiten kaderen binnen een georganiseerde misdaadbende die betrokken is bij grootschalige handel in illegale drugs zoals marihuana en cocaïne. Van dergelijke illegale verdovende middelen is geweten dat ze een (sterk) verslavende werking hebben en ernstige en soms levensbedreigende gezondheidsschade kunnen berokkenen bij de gebruikers. Door hun (gezondheids)effecten en het feit dat druggerelateerde activiteiten vaak sterk verbonden zijn met andere criminele activiteiten – zoals ook in casu het geval is (cf. supra) -, hebben drugs en de illegale handel erin een grote impact op de maatschappij en vormen ze een ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid.

Hierbij dient er op gewezen te worden dat zowel het Hof van Justitie (hierna: HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdriven hebben benadrukt. Beiden hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Met name het HvJ heeft geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, zoals in casu het geval, een diffuse vorm is van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving funeste gevolgen heeft voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar vormt voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de "de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/ Denemarken, § 66). (naar analogie met RvV, nr. 229.576 van 29 november 2019).

Ook het Belgisch wettelijk kader (Wet van 24.02.1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen; KB van 6 september 2017 houdende regeling van verdovende middelen en psychotrope stoffen) voorziet in zware (gevangenis)straffen voor ernstige inbreuken op de wetgeving, zoals degene waarbij u betrokken was, met name het in bewaring nemen en transporteren van aanzienlijke hoeveelheden marihuana en cocaïne. Bovendien maakten de feiten waarbij u betrokken was deel uit van de activiteiten van een georganiseerde bende.

Uit uw verklaringen blijkt onomstotelijk dat u als mededader, minstens als medeplichtige, een substantiële bijdrage heeft geleverd aan deze georganiseerde handel in illegale drugs. Hierbij dient met name te worden gewezen op de lange duur van de periode waarin u betrokken was bij deze illegale drugshandel (ongeveer 9 à 10 jaar); de hoge frequentie en de regelmaat (tweewekelijks) waarmee u pakketten marihuana en cocaïne bewaarde en transporteerde; de hoeveelheden drugs waarover het ging (pakketten van 2 kilo) - waarbij de lange duur van uw activiteiten, de frequentie en de regelmaat maken dat het in totaliteit om zeer grote hoeveelheden gaat;- en de beloning die u hiervoor kreeg, dewelke neerkwam op meer dan een maandloon. Het in bewaring nemen en transporteren van illegale drugs is een onontbeerlijke schakel in de keten om de illegale drugs van de producent(en) tot bij de gebruikers te krijgen.

U bent zich ten volle bewust dat het om ernstige feiten gaat, zo blijkt uit de verklaringen die u in dit verband liet optekenen tijdens het persoonlijk onderhoud van 10 november 2020: 'Ik vraag vergiffenis aan god omdat ik mensen kwaad heb berokkend vanuit mijn hart want ik heb die zaken bewaard en getransporteerd...' (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vraag 76); 'ik heb heel veel spijt van wat ik gedaan heb in Colombia' (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vraag 82); 'Ik wilde de gemeenschap niet langer kwaad berokkenen...'; '...Ik wilde de samenleving geen schade meer toebrengen. Ik wilde een nieuw man worden en daarom wilde ik me terugtrekken. Ik wilde de samenleving niet langer kwaad berokkenen door het in bewaring te nemen en het te transporteren en er zo voor te

zorgen dat kinderen jongeren en vrouwen hun leven schade toebrachten door het consumeren van drugs' (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vraag 122). Tevens dient te worden besloten dat het misdrijf waaraan u zich schuldig maakte, niet-politiek van aard is. Nergens uit uw verklaringen blijkt enige politieke dimensie aan uw criminele activiteiten. Het betreft gemeenrechtelijke criminaliteit waarbij persoonlijk financieel gewin de belangrijkste drijfveer was. Dit kwam duidelijk naar voren uit het persoonlijk onderhoud van 10 november 2020. Voor de marihuana kreeg u 1 000 000 peso's per maand en voor de cocaïne 1 500 000 peso's per maand. U verdiende dus gemiddeld 2 500 000 peso's per maand met uw drugsactiviteiten. Uw reguliere job als mecanicien leverde u 2 000 000 peso's per maand op. U lichtte in dit verband toe dat in die periode het minimumloon in Colombia ongeveer 900 000 peso's bedroeg. U wees er wel op dat het leven in Colombia erg duur was geworden en dat u er met uw maandloon van 2 000 000 peso's amper in slaagde om de kosten van het levensonderhoud te dekken. U voegde eraan toe dat extra's zoals op vakantie gaan, kleren of schoenen kopen, naar de cinema gaan of één of andere gezinsuitstap enkel mogelijk werden voor u en uw familie dankzij het extra maandloon dat u haalde uit uw drugsactiviteiten (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vragen 114-119 en zie notities persoonlijk onderhoud 20 december 2020, vraag 90). U bevestigde dat u vóór 2018 geen intentie had om te stoppen met uw criminele activiteiten omdat u enkel geïnteresseerd was in het materiële, in het geld, en dat u er niet bij stil stond welke schade u de maatschappij ermee berokkende (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vraag 127).

Gelet op het bovenstaande; gezien uw verklaringen omtrent uw bijdrage en verantwoordelijkheid in de gepleegde misdrijven; dient te worden besloten dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u een ernstig nietpolitiek misdrijf begaan heeft, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u er als vluchteling werd toegelaten, waardoor u dient te worden uitgesloten van de internationale bescherming. U werd geconfronteerd met de mogelijkheid dat u zou worden uitgesloten van internationale bescherming. U haalde ter verschoning voor uw daden twee elementen aan (zie notities persoonlijk onderhoud 21 december 2020, vraag 93).

Ten eerste verklaarde u dat u uit noodzaak heeft gehandeld. U verwees hierbij naar uw initiële situatie van werkloosheid en de druk die u voelde om voor uw gezin te zorgen en dus op korte termijn geld in het laatje te brengen. U verklaarde hierover het volgende tijdens het persoonlijk onderhoud van 10 november 2020: 'Ik had toen geld nodig want ik had geen job en als vader van een gezin moest ik de huur betalen, moest ik de basiszaken voorzien: voeding en de woning en het was toen dat ik hulp vroeg aan iemand die ik kende' (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vraag 70). Nog daargelaten de vaststelling dat dergelijke socio-economische overwegingen u niet ontslaan van individuele verantwoordelijkheid voor uw jarenlange rol in georganiseerde drugshandel, kan de door u aangehaalde noodzaak ook feitelijk niet overtuigen. Blijkt immers dat u ook nadat u niet langer werkloos was, gewoon verder bent blijven werken als drugskoerier en dit omdat u de extra's die samenhangen bij het onderhouden van een gezin wenste te kunnen blijven financieren. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 december 2020 verklaarde u dat het extra maandloon dat u verdiende met uw drugsactiviteiten niet voor luxe-uitgaven bestemd was, maar wel voor de extra's die samenhangen met het onderhoud van uw gezin, zoals de kleren en schoenen voor uw kinderen en de reises en uitstappen die u in gezinsverband deed (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vragen 14-119 en zie notities persoonlijk onderhoud 21 december 2020, vragen 90 en 91). Of u deze uitgaven nu als luxe-uitgaven kwalificeert of niet, feit is dat men deze extra's niet kan beschouwen als levensnoodzakelijke behoeften, en zelfs indien dit wel het geval zou zijn, quod non, dan nog dient men erop te wijzen dat er andere manieren zijn dan drugshandel om aan deze behoeften tegemoet te komen.

Ten tweede wenste u uw gezin te beschermen. U had in dit verband eerder laten optekenen schrik te hebben dat de initiële overeenkomst tussen de bende en uzelf om uw gezin met rust te laten, zou worden verbroken als u niet langer voor hen zou blijven werken (zie notities persoonlijk onderhoud 21 december 2020, vraag 91). Om in dit verband van dwang te gewagen moet er sprake zijn van bevelen tot het uitvoeren van criminele daden dewelke gepaard gaan met een doodsb bedreiging of een bedreiging waarbij er ernstige lichamelijke schade wordt opgelopen. De persoon die dwang aanhaalt, moet op een redelijke en noodzakelijke wijze gehandeld hebben om het dreigement te vermijden en heeft nooit de intentie gehad om een grotere schade te veroorzaken dan de schade die hij wilde vermijden (UNHCR, Background Note on the Application of the Exclusion Clauses, §§ 69-70). In casu overtuigt u allerm minst dat u in overeenstemming met bovenstaande voorwaarden om van dwang te kunnen gewagen, heeft gehandeld. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een concrete en overtuigende poging heeft ondernomen om uit de bende te stappen. U zou enkel mondeling hebben aangegeven bij uw baas dat u de intentie had om uit de bende te stappen maar zou nooit de daad bij het woord hebben gevoegd. Hetgeen u uiteindelijk heeft doen beslissen om effectief uit de bende te stappen, is het feit dat u plots erg gelovig werd. U maakt evenwel niet duidelijk waarom dit er dan plots toe geleid heeft dat u wel uit de bende kon treden. Bovendien is het erg opmerkelijk dat u uw ex-vrouw en de kinderen heeft achtergelaten in Colombia en hen dus niet mee heeft laten vluchten, terwijl u net aanhaalde schrik te hebben dat de bende

hen zou viseren als u zou uittreden. Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw gezin wordt gevisiseerd, nu u effectief gestopt bent (zie notities persoonlijk onderhoud 21 december 2020, vragen 36-38).

U verklaarde ten slotte nog spijt te hebben over hetgeen u had gedaan: 'Ik vraag vergiffenis aan god omdat ik mensen kwaad heb berokkend vanuit mijn hart want ik heb die zaken bewaard en getransporteerd...' (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vraag 76); 'ik heb heel veel spijt van wat ik gedaan heb in Colombia' (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vraag 82). Het feit dat u spijt heeft doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u in Colombia voor uw komst naar België herhaaldelijk en gedurende zeer lange tijd als mededader, minstens als medeplichtige, een substantiële bijdrage heeft geleverd aan de georganiseerde handel in illegale drugs. Deze houding van berouw kan dan ook allerminst als een verschoningsgrond weerhouden worden. U haalt bijgevolg geen afdoende verschoningsgronden dewelke u zouden vrijstellen van uw individuele verantwoordelijkheid.

Gezien het geheel aan bovenstaande objectieve vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan. U moet dan ook worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, par. F (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en art. 55/2 van de Vreemdelingenwet. Om dezelfde redenen dient u eveneens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten bevestigen enkel uw persoonsgegevens, de persoonsgegevens van uw kinderen en uw ex-echtgenote en ook het feit dat u voor verschillende bedrijven heeft gewerkt. Al deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie.

Artikel 55/4 § 4 bepaalt dat wanneer de Commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de internationale bescherming neemt, hij in het kader van zijn beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. In casu meen ik dat u als Colombiaans staatsburger in de huidige omstandigheden kan worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

Zo is er in uw hoofde geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald door de Vluchtelingenconventie. U haalt aan dat u een vrees koestert ten aanzien van uw vroegere kompanen omdat u niet meer tot de bende wenst te behoren. Deze vrees heeft evenwel geen uitstaans met de Conventie van Genève, die immers voorziet in bescherming voor personen die hun land zijn ontvlucht omwille van een vrees gelinkt aan hun ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of hun politieke overtuiging. Dit is bij u niet het geval.

Evenmin heeft u concrete indicaties dat u werkelijk de wraak van de bendeleden moet vrezen. Zo werd u slechts een aantal keer verbaal onder druk gezet, meer bepaald in de twee maanden maart en april 2018, toen u uw wens om te stoppen kenbaar maakte aan uw chef en u dit op bedreigingen kwam te staan. U bleef nadien nog meer dan een jaar in Colombia. Van latere bedreigingen is evenwel geen sprake en evenmin heeft u in de periode maart/april 2018 (wanneer u afstand begon te nemen van de bende en bv. geen transporten meer uitvoerde) tot juli 2019 (toen u het land verliet) nooit concrete vervolgingsdaden ondergaan (zie notities persoonlijk onderhoud 10 november 2020, vraag 76, 83, 121, 124-126, 134-135, zie notities persoonlijk onderhoud 21 december 2020, vraag 5, 11, 14-16, 23-37). Evenmin heeft u indicaties dat er sinds uw vertrek bedreigingen zijn geuit of stappen zijn gezet tegen u of mensen uit uw omgeving (supra).

Verder moet wat dit betreft worden aangestipt dat u evenmin heeft aangetoond dat u niet zou kunnen rekenen op overheidsbescherming indien u wél problemen zou krijgen met de bende (zie info in administratief dossier).

Ook een eventuele juridische procedure (waarvoor op dit moment geen indicaties bestaan) die door de overheid tegen u zou worden ingeleid omwille van uw vroegere handelingen in het kader van de drugsbende kan niet gekwalificeerd worden als vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenrecht, gezien het ontlopen van een eventuele strafrechtelijke vervolging voor criminele feiten an sich niet ressorteert onder de criteria zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om aan te nemen dat u een reëel risico op ernstige schade conform de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Ook hier geldt dat, nog los van het feit dat het om een volstrekt hypothetisch gegeven gaat, het ontlopen van een eventuele strafrechtelijke vervolging geen uitstaans heeft met het humanitair karakter van subsidiaire bescherming. Bovendien zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat u omwille van uw criminele activiteiten vanwege de Colombiaanse overheid een behandeling te wachten staat dewelke ressorteert onder de bepalingen van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet er op gewezen worden dat ook de algemene veiligheidssituatie in Colombia een terugkeer naar dit land niet in de weg staat. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd

onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel stelt de verzoekende partij dat ze niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing. Ze geeft aan dat ze verplicht was Colombia te verlaten *"wegens groot risico voor zijn leven en dat van zijn familie."* In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de feiten zoals uiteengezet in haar persoonlijk onderhoud. Ze meent dat ze als vluchteling dient erkend te worden. Tot slot stelt de verzoekende partij *"Aanvullend moet men in aanmerking nemen dat de verzoekende partij uit een bekende gevaarlijke land komt."*

Zo moet hij op de subsidiaire beschermingsstatus genieten."

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert aan dat zij represailles vreest van de drugsbende voor dewelke zij actief was. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Deze documenten hebben echter enkel betrekking op haar identiteit en nationaliteit en die van haar kinderen en ex-echtgenote, op haar opleiding, haar (vroegere) huwelijk en haar tewerkstelling bij verschillende bedrijven. Deze elementen

worden heden niet betwist doch houden geen rechtstreeks verband met de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Aan de hand van doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij gedurende meerdere jaren actief was bij een drugsbende. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij zou zij in Colombia de intentie gehad hebben deze bende verlaten nadat zij door de invloed van een vrouw diepgelovig geworden is waardoor zij beseftte dat haar gedragingen schadelijk waren voor de maatschappij (notities van het persoonlijk onderhoud 10 november 2020 (hierna: NPO 1), p.7 en p.11). De verzoekende partij slaagt er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst zou worden gevisieerd omdat zij deze drugsbende heeft verlaten. Zij verklaart weliswaar dat 'Cojo' haar telkens bedreigde wanneer zij hem meedeelde dat zij wenste te stoppen met haar activiteiten bij de drugsbende, doch zij komt niet verder dan te wijzen op verbale bedreigingen vanwege 'Cojo' en hypothesen over de wijze waarop zij door de bende zou worden vermoord zonder evenwel enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de drugsbende haar daadwerkelijk zouden doden omdat zij de bende heeft verlaten (NPO 1, vragen 76, 83, 1221, 124-126 en 134-135; notities van het persoonlijk onderhoud 21 december 2020 (hierna: NPO 2), vragen 5, 11, 14-16 en 23-37). Nochtans verklaarde de verzoekende partij dat zij 'Cojo' reeds in maart 2018 haar intentie om de bende te verlaten meegedeeld had en verbleef zij nog tot juli 2019 in Colombia, hetgeen 'Cojo' en/of andere bendeleden ruimschoots de tijd gaf om concrete actie tegen de verzoekende partij te ondernemen. Ook stelt de verzoekende partij dat de dreigementen in april 2018 heviger werden om daarna te erkennen dat er geen eerdere bedreigingen geweest waren daar zij deed wat de leider wou (NPO 1, p. 11). Desalniettemin maakt de verzoekende partij geen melding van andere bedreigingen tegen haar nadat zij verbaal door 'Cojo' werd bedreigd toen zij hem inlichtte over haar wens om de bende te verlaten. Hoewel de verzoekende partij nog tot vlak voor haar vertrek uit Colombia voor de bende actief bleef, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij haar nauwlettend in het oog zouden houden en zich er terdege van zouden trachten te vergewissen dat zij de bende niet zou verlaten en/of verklikken. De nonchalante houding van 'Cojo' en de drugsbende nadat de verzoekende partij had verklaard de bende te willen verlaten, zoals die blijkt uit haar verklaringen, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door de verzoekende partij aangevoerde vrees om door 'Cojo' en/of de andere bendeleden te worden vermoord. Daarenboven heeft de verzoekende partij geen noemenswaardige pogingen ondernomen om onopgemerkt Colombia te verlaten dan gedurende anderhalf jaar geprobeerd om het vertrouwen van de bende te herwinnen nadat ze in de maand maart-april 2018 drie à vijf keer gezegd heeft dat ze bende wou verlaten (NPO 2, p.7)

Verder verklaart de verzoekende partij dat zij vreest dat haar familie zou worden gevisieerd door de bende, doch zij verklaart tegelijkertijd dat haar familie heden nog steeds probleemloos in Colombia verblijft (NPO 1, vragen 41-43; NPO 2, vragen 36-38). Dat de verzoekende partij stelt dat zij de bende in ruil voor haar medewerking vroeg om haar familieleden hiervan niet op de hoogte te brengen en dat haar familieleden sedert haar vertrek nog steeds geen problemen hebben ondervonden, relativeert eens te meer de bewering van de verzoekende partij dat zij door de bende zou worden gevisieerd omdat zij deze bende heeft verlaten. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verwijst de verzoekende partij weliswaar naar een poging tot inbraak in de woning van haar ex-partner alwaar zij woont met haar dochter en vader, doch erkent de verzoekende partij dat dit niets te maken heeft met het gegeven dat zij de bende verlaten heeft (NPO1, vraag 82-84).

De Raad wijst er tevens op dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle mogelijkheden tot nationale bescherming op redelijke wijze moeten zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties,*

geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade". Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, pt. 44).

De Raad leest in de COI Focus "Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid" van 16 februari 2021 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in deze dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is maar ook niet theoretisch. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan de verzoekende partij om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen.

De verzoekende partij betoogt tijdens haar persoonlijk onderhoud dat de benadeelden ervan op de hoogte zouden komen indien zij klacht zou indienen (NPO 1, vraag 121; NPO 2, vraag 5), doch zoals gesteld blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Dat de benadeelden ervan op de hoogte zouden komen dat de verzoekende partij een klacht indient tegen de bedreigingen die zij tegen haar uitten, vormt op zich dan ook geen voldoende element om in haar hoofde ertoe te besluiten dat zij zich niet tot de Colombiaanse autoriteiten kan wenden om bescherming te vragen. Dat de Colombiaanse politie samenwerkt met de bendes in het land, zoals de verzoekende partij beweert (NPO 1, vragen 83-84), doet geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten wel degelijk bescherming kunnen en willen bieden. Te dezen dient er ook op gewezen dat het doel van het bekomen van internationale bescherming er niet in kan bestaan te trachten te ontkomen aan een eventuele vervolging voor strafrechtelijke feiten. Dat de verzoekende partij omwille van haar activiteiten als drugskoerier mogelijkerwijze eveneens kan worden vervolgd indien zij klacht indient tegen de bende, vormt dan ook evenmin een element dat ertoe zou nopen te besluiten dat van haar niet zou kunnen worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse autoriteiten wendt.

Alles samen genomen toont de verzoekende partij niet concreet aan dat in haar geval de Colombiaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep zou kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe zou hebben.

5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

De confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de

geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Gelet op haar verklaringen over haar herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Medellín, waar de verzoekende partij haar hele leven tot kort voor haar vertrek uit Colombia heeft verbleven, worden beoordeeld.

Op basis van de voorgelegde informatie besluit de Raad dat er in Medellín en de onmiddellijke omgeving van Medellín geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De verzoekende partij brengt verder geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in de stad Medellín sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Medellín, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS